

Lars Adaktusson

Rätt agenda i Bryssel

Subsidiaritetsvoteringar i urval 2014/2015

Kristdemokraterna

Kristdemokraternas Bryssel-kansli

Kontakt:

Charlie Weimers, Stabschef

E-post: charlie.weimers@ep.europa.eu

Tel: +3222837155

Mobil: +32498126618

Inledning

Den här rapporten syftar till att skapa förståelse för och upplysa om hur Kristdemokraterna arbetar för att förvalta väljarnas förtroende vad gäller subsidiaritetsprincipen i samband med Europaparlamentets omröstningar i plenum.

Sammanställningen omfattar mitt första år som Europaparlamentariker, men gör inte anspråk på att vara heltäckande. Ambitionen är att ge en bakgrund till varför jag röstade som jag gjorde i ett antal omröstningar med bäring på subsidiaritetsprincipen.

Kristdemokraternas och mitt löfte inför Europaparlamentsvalet 2014 var att kombinera visionen om samförstånd och försoning mellan Europas länder med en ständig vaksamhet kring subsidiariteten. EU ska ägna tid, resurser och energi åt de stora och gränsöverskridande utmaningarna, däri ligger dess legitimitet och historiska betydelse. I valrörelsen formulerade vi detta under rubriken; "Rätt agenda i Bryssel".

Ideologiskt bärs detta budskap upp av den kristdemokratiska subsidiaritetsprincipen som går ut på att beslut ska fattas på lägsta och mest ändamålsenliga nivå. Det är inget renodlat budskap om decentralisering, utan både en närhetsprincip och en princip om att vissa beslut bör fattas på högre politik nivå.

I grunden innebär subsidiaritetsprincipen att allt det som små och nära gemenskaper klarar av att hantera på egen hand, det ska de själva besluta om och ansvara för. När Kristdemokraterna inför EU-parlamentsvalet analyserade beslutsfattandet i Bryssel utifrån våra värderingar om personlig frihet och maktindelning valde vi att vi att vara tydliga. EU:s institutioner och beslutsfattare måste i högre grad erkänna och visa förståelse för att det finns gränser för vad som kan och bör skötas på EU-nivå.

Utan den förståelsen hotas grunderna för Europatanken och unionens folkliga förankring.

Subsidiariteten är för mig som svensk kristdemokrat både en drivkraft och en utmaning. Därför var det en viktig framgång när den stora kristdemokratiska partigruppen i Europaparlamentet, EPP, ställde sig bakom mitt förslag om att det i arbetsuppgifterna för EU-kommissionens vice ordförande bör ingå ett särskilt ansvar för att bevaka tillämpningen av subsidiaritetsprincipen.

Förslaget om en subsidiaritetskommissionär blev glädjande nog också verklighet när kommissionsordföranden Jean Claude Juncker fördelade ansvarsområdena i den nyvalda EU-kommissionen, i november 2014. Det viktiga uppdraget att granska all ny EU:s lagstiftning och utvärdera nödvändigheten av befintliga lagar ligger idag hos kommissionären Frans Timmermans från Nederländerna.

Förhoppningsvis kan exempelsamlingen i den här rapporten bidra till ökat intresse för kristdemokratisk EU-politik bland väljare, sympatisörer eller för den delen politiska motståndare. Tillsammans med mitt kansli avser jag att återkomma med en liknande subsidiaritetsrapport efter varje arbetsår under mandatperioden.

Bryssel, 2015-07-15

Lars Adaktusson

Globaliseringsfonden

Ett återkommande omröstningsärende i Europaparlamentet är utbetalningarna ur den så kallade globaliseringsfonden. Under mitt första år i parlamentet har vi behandlat ett 20-tal sådana ärenden.

Fondens medel används för att i praktiken utgöra arbetsmarknadsstöd när europeiska företag läggs ned.

Av två anledningar har jag konsekvent röstat nej till dessa bidrag: För det första ska arbetsmarknadspolitik och ekonomiskt stöd till arbetslösa beslutas om och finansieras på nationell nivå - inte på EU-nivå. För det andra bygger grundidén till fonden på att globalisering i sig är något negativt, vilket är fel i sak. Globalisering och frihandel leder till tillväxt och fred.

EU-budgeten för 2015

I olika omröstningar under oktober och december 2014 röstade parlamentet om EU:s budget för 2015. Det är viktigt att EU:s budget används på rätt sätt och att politikerna tar sitt ansvar för EU:s och medlemsstaternas ekonomi. Det är därför inte rimligt, speciellt i en tid av stora underskott och skyhöga statsskulder i många medlemsländer, att fortsätta öka EU:s budget.

Tyvärr ville en majoritet av parlamentets ledamöter annorlunda. I det budgetinspel som röstades igenom ville man att mer av skattebetalarnas pengar läggs på jordbrukssubventioner, regionstöd och bidrag till ålderdomlig industriproduktion. Detta kunde jag inte ställa mig bakom.

En budgetexpansion är i sig också en maktförflyttning från medlemsländerna och dess medborgare till Bryssel. I Kristdemokraternas Europapolitiska program, antaget hösten 2013, slås fast att partiet ska arbeta för att slimma och omprioritera EU:s budget, bland annat genom att successivt minska subventionerna till jordbruket och samtidigt säkra konkurrensneutralitet mellan länderna. Kristdemokraterna vill även dra ner på anslagen till regionalpolitiken i de rika medlemsstaterna och satsa på tillväxtfrämjande åtgärder som forskning och innovation.

Mitt agerande i budgetomröstningarna i slutet av 2014 avspeglar detta. I separata omröstningar ställde jag mig bakom högre anslag till forskning, satsningar på transporter, innovation och slutförande av den inre marknaden. Detta är åtgärder som skapar mervärden både för Sverige och EU. Europa satsar idag betydligt mindre resurser på forskning och utveckling än exempelvis USA och Japan, vilket hotar vår långsiktiga välfärdsutveckling.

Sociala synpunkter på tillväxtstrategin

I november 2014 röstade parlamentet om ett så kallat initiativbetänkande med synpunkter på de sociala aspekterna av EU:s tillväxtstrategi. Jag röstade nej till betänkandet i dess helhet eftersom det innehöll krav på ökade anslag till EU:s arbetsmarknadspolitiska åtgärder och därmed en mer omfattande EU-budget.

I betänkandet fanns skrivningar om den Europeiska ungdomsgarantin, om krav på medlemsstaterna att införa minimilöner och budskap om att allmänt flytta arbetsmarknadspolitiken från de nationella parlamenten till Bryssel.

Detta är politiska ambitioner som i grunden strider mot subsidiaritetsprincipen och som skulle bidra till ökad detaljstyrning av medlemsstaternas politik inom de sociala och arbetsmarknadspolitiska områdena.

Stålsubventioner

I december 2014 röstade Europaparlamentet om en resolution med titeln "Steel sector in the EU: protecting workers and industries".

Resolutionen noterade att stålindustrin är viktig för tillväxt och välbefinnande i Europa, men att branschen som sådan brottas med avsevärt minskad efterfrågan. Detta leder till förlorade arbetstillfällen och sänkt konkurrenskraft.

Resolutionen föreslog olika sorters ekonomiskt branschstöd till stålindustrin. Vidare föreslogs att kommissionen ska lägga fram korrigerande åtgärder samt agera för att skydda den europeiska stålindustrin.

Jag röstade nej till betänkandet med anledning av det protektionistiska innehållet och därför att industripolitik hör hemma på nationell nivå.

Betänkande om jämställdhet 2013

I mars 2015 röstade parlamentet om ett betänkande som analyserar situationen vad gäller jämställdhet i Europa utifrån 2013 års statistiska underlag. Innehåller i betänkandet är till stora delar en väsentlig genomgång av läget som landar i många lovvärda förslag till åtgärder.

I texten finns dock förslag som gjorde att jag valde att rösta nej. Det handlar om långtgående åtgärder som uppenbart står i strid med subsidiariteten och som i vissa fall förespråkar ren socialism.

Några exempel:

- 1) Krav på att medlemsländernas skattepolitik ska utformas på ett sätt som missgynnar kärnfamiljer. Skatter är och ska vara en nationell angelägenhet.
- 2) Krav på kvotering av bolagsstyrelser i medlemsländerna. Fel i sak och ej en fråga som EU ska ha synpunkter på.
- 3) Kritik mot ekonomisk åtstramning vid finansiella svackor. Fel i sak, självklart måste även nationer mätta munnen efter matsäcken.
- 4) Krav på abortlagstiftningarnas utformning. Medlemsstaterna har rätt att själva utforma sin hälso- och sjukvårdspolitik. Dessutom förenklade och oprecisa skrivningar om abortfrågan med utelämnade av att det vid en graviditet finns två skyddsvärda individer.
- 5) Krav på EU-reglering av föräldraledigheten. Utformandet av familjepolitiken bör självklart inte flyttas till Bryssel.

EU:s budget 2016

I mars och juli 2015 röstade parlamentet om politiska prioriteringar inför EU:s budget för 2016.

Liksom tidigare stödde parlamentet förslag om ytterligare medel till EU-institutionerna, vilket i sig innebär en maktförflyttning från medlemsstaterna till Bryssel.

Insikten om subsidiaritetsfrågorna saknas helt i prioriteringarna som uppmanar kommissionen att utöver medlemsavgifterna arbeta för reformer som skapar "egna medel". Detta är en eufemism för viljan att införa en EU-skatt och jag röstade därför nej.

Sociala synpunkter på ekonomisk politik

Europaparlamentet röstade i mars 2015 om en resolution om sociala aspekter och arbetsmarknadsaspekter på den Europeiska planeringsterminen för samordning av den ekonomiska politiken.

Bland annat uppmanas ministerrådet i resolutionen att besluta om en särskild skatt på finansiella transaktioner och krav på särskilt stöd till anställda vid företagsnedläggningar. I resolutionen finns långtgående synpunkter på barnomsorg, resonemang om en europeisk ram för minimilöner samt krav på hållbara pensioner och förbättrad hälsopolitik.

På alla dessa viktiga områden är det medlemsstaterna själva som ska fatta beslut och jag röstade således mot resolutionen med hänvisning till subsidiaritetsprincipen.

Det årliga skattebetänkandet

I mars 2015 röstade Europaparlamentet om sitt årliga betänkande om skattesituationen inom unionen. Huvuddelen av betänkandet handlar om problemen med skatteflykt och vikten av rättsäkra och genomtänkta skattesystem. Istället för att fokusera på detta väsentliga område ställs det i betänkandet långtgående krav på maktförflyttning från medlemsstaterna till unionen. Dessutom framförs i betänkandet detaljerade synpunkter på hur medlemsstaterna bör utforma sina skattesystem.

Mer specifikt finns krav på finansiell transaktionsskatt, krav på "egna medel" (EU-skatt), minimigränser för skatter och en allmän harmonisering av skattenivåerna i unionen.

Skattepolitiken hör av självklara subsidiära skäl hemma i de nationella parlamenten och inte i Bryssel. Eftersom det aktuella betänkandet präglas av en övertygelse om motsatsen valde jag att rösta nej.

Europeisk film

I april 2015 röstade parlamentet om EU-kommissionens förslag till filmstrategi. Varför kommissionen och den Europeiska unionen ska ha en filmstrategi förefaller inte solklart. Framförallt adresserar betänkandet med stor oro det faktum att européerna ser amerikansk film istället för europeisk.

Detta ska korrigeras genom att öka det ekonomiska stödet till europeisk filmproduktion, subventionera biobesök samt införa obligatorisk filmkunskap i medlemsstaternas olika läroplaner.

Detta andas social ingenjörskonst och understryker vikten av subsidiaritetsprincipen. Kulturpolitiken ska EU:s medlemsländer själva ansvara för. Huruvida de offentliga anslagen till filmindustrin ska höjas eller hur skolornas läroplaner ska se ut är inget som EU bör ha synpunkter på. Jag röstade därför nej till betänkandet i dess helhet.

EU:s alkoholstrategi

Under Strasbourgsessionen i april 2015 röstade Europaparlamentet om EU-kommissionens betänkande rörande en ny alkoholstrategi för EU.

Kristdemokraternas grundläggande inställning är att alkoholpolitiken hör hemma på nationell nivå. Huvuddragen i betänkandet visade respekt för detta, däremot fanns anledning att ifrågasätta kraven på att harmonisera åldersgränserna för alkoholköp i unionen.

Lika lite som att tyska beslutsfattare ska ha synpunkter på att vi har tjugoårsgräns på svenska Systembolaget, ska vi använda EU för att justera sextonårsgränsen för ölinköp i Tyskland. Det är en fråga som saknar bäring på såväl konkurrens som inre marknad och som bör avgöras i respektive medlemsland.

Jag markerade denna synpunkt genom att lämna in en skriftlig röstförklaring och genom att rösta mot den aktuella paragrafen i betänkandet.

Ökade förhandsutbetalningar till ungdomsgarantin

I april 2015 röstade parlamentet om att öka förhandsutbetalningarna i den så kallade ungdomsgarantin. EU:s ungdomsgaranti innebär att alla under 25 år ska erbjudas jobb, lärlingsplats, praktik eller utbildning senast fyra månader efter att de avslutat en utbildning eller blivit arbetslösa.

Garantin har EU-finansiering och unionen stödjer också med riktlinjer hur de nationella programmen ska utformas. Kristdemokraterna motsatte sig ungdomsgarantin när den förhandlades och infördes 2013. Partiet anser att om den här typen av specifika arbetsmarknadsåtgärder bör utformas och finansieras på nationell nivå.

För att vara konsekvent röstade jag därför nej till att öka utbetalningarna inom ramen för ungdomsgarantin.

Mammaledighetsdirektivet

I maj 2015 röstade parlamentet om ett betänkande som uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att återuppta förhandlingarna om det så kallade mammaledighetsdirektivet.

Direktivet i fråga handlar om en EU-reglering av föräldraledigheten. Bland annat med en gemensam EU-nivå med obligatorisk ledighet - arbetsförbud - endast för mammor. Ett märkligt förslag som genomfört skulle om innebära ett allvarligt bakslag för kvinnors och familjers möjlighet att själva planera sina liv.

För mig är detta en tydlig illustration på vad konsekvenserna av överstatlighet blir. Familjepolitiken är och måste förbli en nationell angelägenhet av en rad uppenbara skäl. Att svenska politiker som profilerat sig i jämställdhetsfrågor kommit till en annan slutsats är för mig obegripligt.

Skolmjölksprogrammet

I maj 2015 röstade parlamentet om en utvidgning och sammanslagning om två olika program som handlar om att stödja skolor som serverar mjölk, mjölkprodukter och vissa grönsaker till eleverna. Det handlar om EU-subventioner på ca två miljarder kronor varje år.

Det uttalade syftet är att främja hälsa och utbilda skolelever i vikten av god kosthållning. Lovvärt, men knappast en fråga för EU utan något som bör skötas på lokal nivå. Stödprogrammen är dessutom i praktiken förtäckt jordbruksstöd och har vid utvärderingar inte visat på någon som helst påverkan på mängden frukt, grönt eller mjölk som serveras.

Den enda följden är att skolor som är duktiga på att hantera EU-ansökningar har fått en möjlighet till direktstöd från EU. En orimlig ordning, jag röstade därför nej till betänkandet.

EU:s strategi om jämställdhet

I juni 2015 röstade parlamentet om ett betänkande rörande EU:s strategi för jämställdhet. Det innehöll, precis som jämställdhetsbetänkandet i mars, många angelägna förslag som jag röstade för. Det gäller åtgärder mot könsdiskriminering, mäns våld mot kvinnor och löneskillnaderna mellan män och kvinnor.

Men i texten fanns också förslag som jag av bland annat subsidiaritetsskäl röstade mot.

I betänkandet upprepar parlamentet sitt krav på att EU:s mammaledighetsdirektiv ska genomdrivas. Familjepolitiken är, som jag påpekar ovan, en angelägenhet för medlemsstaterna och allra helst för familjerna själva.

Vidare ställs det i betänkandet krav på att EU agerar för att medlemsländerna ska anta lagstiftning om tvångskvotering av bolagsstyrelser. Detta är fel i sak och en fråga som definitivt inte hör hemma på EU-nivå. På liknande sätt finns en rad frågor i rapporten där EU uppmanas att vidta åtgärder. Det handlar om allt från inrättandet av nya EU-myndigheter till att styra och ställa på medlemsstaternas bekostnad i allehanda avseenden.

Betänkandet innehöll också skrivningar om sexuell och reproduktiv hälsa. Abortfrågan hör inte hemma på EU-nivå och jag vidhåller den uppfattning jag tydligt framförde i valrörelsen: EU ska respektera att ansvaret för hälso- och sjukvårdspolitik hör hemma på nationell nivå.

Om EU ändå tar sig rätten att ha synpunkter på detta område, är det viktigt med balanserade skrivningar. Jag och Kristdemokraterna anser att det vid en graviditet finns två skyddsvärda individer och att det därför ligger i samhällets intresse att minska antalet aborter, men att kvinnan har rätt att fatta det avgörande beslutet om abort under graviditetens första del.

Detta betänkande nämner överhuvudtaget inte att även fostret har ett skyddsvärde. Jag röstade, efter en samlad bedömning, nej till betänkandet som helhet.

Riktlinjer för sysselsättningspolitik

I juli 2015 röstade parlamentet om rekommendationer rörande sysselsättningspolitiken i medlemsstaterna. Det fanns i betänkandet bra skrivningar om vikten av gemensamt utbyte mellan medlemsstaterna när det gäller erfarenhet av arbetslöshetsbekämpning i allmänhet och ungdomsarbetslöshet i synnerhet.

Men i stora delar av betänkandet saknas respekt för medlemsstaternas självbestämmanderätt inom arbetsmarknadspolitik. Beklagande över dödläget rörande mammaledighetsdirektivet finns med liksom direktivet om kvinnor i bolagsstyrelser.

Detaljssynpunkter på arbetsrättslagstiftningen finns också i betänkandet, vilket varken är förenligt med subsidiaritetsprincipen eller det som brukar kallas den svenska modellen. Jag röstade därför nej till betänkandet.

Grön sysselsättning

I juli 2015 röstade parlamentet om kommissionens initiativ för det som kallas grön sysselsättning. Betänkande adresserar många viktiga frågor om hållbar tillväxt, resurseffektivisering och klimatarbete.

Att gemensamt arbeta för ett hållbart samhälle är och borde vara en prioriterad EU-fråga då miljöfrågorna till sin natur är gränsöverskridande. Dessvärre landade det här betänkandet i slutsatser som jag inte kunde stödja - i synnerhet beträffande skattepolitiken.

I texten finns skrivningar som kräver införande av en finansiell transaktionsskatt och harmoniserade skattenivåer. Den finansiella transaktionsskatten är fel i sak och fyller i de här sammanhangen funktionen att skapa egna inkomster till EU - en EU-skatt. Krav på en finansiell transaktionsskatt gör det omöjligt för mig att rösta för ett betänkande som detta.

Utöver dessutom skrivningar innehöll betänkandet skrivningar som fördömde offentliga åtstramningar efter finanskrisen, vilket subsidiärt är felaktigt och fel i sak - naturligtvis behöver offentliga utgifter ses över när inkomsterna minskar. Motsatsen är svår att tänka sig.

Korruptionen i FIFA

Under junisessionen röstade Europaparlamentet om en resolution gällande internationella Fotbollförbundet, FIFA. Parlamentet beklagade den senaste tidens korruptionsanklagelser inom förbundet och hur dessa påverkat den internationella fotbollens trovärdighet.

I resolutionen talades om nolltolerans mot korruption inom fotbollen och betonades att omfattande strukturreformer krävs omedelbart. Parlamentet välkomnade FIFA-ordföranden Joseph Blatters avgång och uppmanade förbundet att utse en tillfällig ordförande.

Detta är rätt i sak. Ändå röstade jag nej till resolutionen eftersom det inte är Europaparlamentets uppgift att ha synpunkter på förhållandena inom en enskild organisation. Resolutionen är ett bra exempel på en fråga där det är enkelt att hålla med i sak, men där det av subsidiaritets-skäl är viktigt att rösta nej.